

når udenrigsministeren selv blev overbevist om, at han ville støtte denne krig, for krigstrommerne havde jo buldret gennem hele 2002 fra Bush, Cheney, Wolfowitz, Pearl og Rumsfeld osv. Hvornår blev man overbevist om, at man skulle gå ind i denne krig, altså hvornår blev udenrigsministeren personligt overbevist?

Kl. 20:53

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Udenrigsministeren.

Kl. 20:53

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Mit svar er også et svar på hr. Mogens Lykketofts spørgsmål og bemærkning:

Altså, for mig var det meget vigtigt, at den var folkeretlig legitim, og derfor havde jeg da også håbet på, at der var kommet en ny beslutning, men 1441 var altså den seneste beslutning, da der ikke kom nogen ny. Og jeg blev da endelig fuldstændig overbevist om, at man var nødt til at gøre det, da der kom det folkeretsnotat, som Folketinget diskuterede engang i marts måned, tror jeg det var, og hvor man sagde, at legitimiteten for denne her er endnu større, end den var i 1998 – beklager, vil jeg sige til hr. Mogens Lykketoft, men det er, hvad der står i papiret. Og så mener jeg faktisk ikke, der var noget at spille om, for jeg stemte faktisk også for SR-regeringens forslag i 1998; så der var ikke nogen vending i min politik der. Han skulle afvæbnes.

Hvis man var i tvivl om, om han kunne afvæbnes og ville blive afvæbnet eller ville lægge tingene på bordet, så bragte han jo verden i den situation, som han altså gjorde helt bevidst, fordi han ikke ville afsløres i, at han ikke havde masseødelæggelsesvåben. Det vil sige – som jeg har sagt så tit – at en psykologisk kendsgerning altså også er en politisk kendsgerning. Hvis man psykisk i hele området havde troet, at han havde dem, så havde man ageret derefter, og så havde han fortsat kunnet tyrannisere omverden.

Kl. 20:54

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Hr. Høgni Hoydal.

Kl. 20:54

Høgni Hoydal (TF):

Præcis disse overvejelser, beslutninger, går jeg ud fra også er nedskrevet eller i hvert fald kan afgives i en forklaring i forbindelse med en undersøgelse, og jeg vil være utrolig interesseret i at vide – det tror jeg hele, kan man sige, det demokratiske samfund vil være interesseret i – hvad det egentlig er, der leder frem til denne beslutning. Specielt vil jeg igen understrege – uag-

tet de finurligheder, som man kan diskutere vedrørende Sikkerhedsrådet, for jeg mener, at beslutningen var truffet på forhånd, men lige meget med det – at jeg er overbevist om, at udenrigsministeren selv også har gjort sig de udenrigspolitiske, geopolitiske overvejelser om denne beslutning og må have opvejet dem imod den vending, det så ville være at gå med Bush i troen på måske, at Bush stod for en ny verdensorden. Så det er disse overvejelser, som ville være så utrolig demokratisk vigtige at få frem. Og derfor vil jeg da håbe, at udenrigsministeren vil støtte sådan en redegørelse, for jeg tror, at han har gjort sig de overvejelser hele vejen igennem.

Kl. 20:55

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Udenrigsministeren.

Kl. 20:55

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er jeg glad for at hr. Hoydal tror, for det har jeg naturligvis også gjort, andet ville være fuldstændig uansvarligt. Der er jo ikke noget så alvorligt som at træffe beslutninger om krig og fred – der er jo ikke noget alvorligere. Så jeg har da naturligvis overvejet det hele vejen igennem og også allerede i juli måned 2002 drøftet situationen med Colin Powell. Jeg håbede også på, at USA gik gennem FN dengang i september og oktober, og havde også en diskussion med Powell om det i 2002. Bush holdt jo også en tale, hvor han bekendte sig til FN i september 2002, og der kom også en ny FN-resolution, 1441, så det forløb var jo, som jeg også kunne ønske mig det.

Så kom diskussionen, hvor man altså fik sidste chance, og man blev enige om, at man skulle tale sammen igen – det står der i 1441. Man talte sammen igen, og der skiltes vandene. Jeg måtte se på det igen og spørge: Jamen er det her et mønster? Det var det i 1998. Og hvad ville der så ske igen? Ja, så ville der ske det, at Saddam Hussein igen ville lave numre og smide inspektørerne ud, han ville jo ikke afsløres, og så ville vi stå fuldstændig uvidende. Og så kunne han jo have gjort det, som andre forskere jo har skrevet om her i de sidste par år, nemlig genoptaget sine programmer, og så havde vi intet kunnet gøre, for så ville man have sagt, at vi altså ikke nu for tredje gang kunne løbe efter dem. Så det var alle de overvejelser, der var, og dem kan man så være enig i eller uenig i, men det var de overvejelser, jeg gjorde mig, og det har jeg også lagt åbent frem.